

**

"Ας είπωμεν τὴν φοβερὰν λέξιν· τὴν Κυριακὴν ἀγοίγο-
μεν ἐμφύλιον πόλεμον· διότι δὲν ἔχουμεν ἔχθροὺς ἔξωτερούς
κούς, ἀλλὰ δεινούς ἵστερικούς πόλεμούς. "Ο, τι ἦτο νὰ
κάμουν οἱ ἔξωτερικοὶ ἔχθροι, τὸ ἔκχαν· πρόκειται τώρα
νὰ μᾶς ἀποτελεῖσθωσουν οἱ ἵστερικοὶ ἀντίπαλοι. Καὶ
τί ἀντίπαλοι! Βίς αὐτοὺς πληρόμονεν ἐπιχορηγήσεις, τοὺς
κρατοῦμεν ὑψηλά, τοὺς προσκονόμεθα δταν περνοῦντες, τοὺς
γεμίζομεν ὑπουργικὰ χαρτοφυλάκια, τοὺς προσάγορεύομεν
μὲ τίτλους, τῶν δποίων δ ἐλάσσων εἶναι τὸ ἄξιότιμος, τοὺς
ἔχουμεν ἐμπειστευμένην τὴν ὑψηλὴν καὶ τὴν χαμηλὴν πο-
λιτικὴν, τὴν μεγάλην καὶ τὴν μικρὰν διαχείρισιν, τὴν ἀν-
ξαρτησίαν καὶ τὸ μέλλον τοῦ τόπου, τὴν ἐνότητα καὶ τὸ
μέλλον τῆς φυλῆς μας. Δύτο δὲ τὶ ἐπράττον; "Βπόλους,
ἡγόραζον, ἐπρόδιζον, ἐπλούτουν. Ξινάτε τὶ θὰ πῆ νὰ ἀνα-
κατόνεται ἐν θένος δλόκληρον, νὰ γίνεται γῆ Μαδιάμ, διὰ
νὰ προαχθοῦν τὰ συμφέροντα μᾶς ἐλεεινῆς δλιγαρχίας;
Τώρα καταλαμβάνομεν δτι ἡ ἐπιστρατεία δην ἥδεντα νὰ
λείψῃ καὶ νὰ σωθῶμεν ἀπὸ ἐκατομύρια, ἀπὸ θανάτους,
ἀπὸ ἔξουδενώσεις καὶ πάλιν νὰ λάβωμεν δτι ἐλάσσομεν καὶ
ἴσως καὶ κάτι περισσότερον. Τώρα καταλαμβάνομεν δτι
αὐτὰ τὰ λεγόμενα Θηβαϊκὰ καὶ Βελενδῖκα εἶναι δύο λευ-
καὶ περιστεραὶ ἀπέναντι τοῦ μαύρου ἐπισοδίου τῆς ἐπι-
στρατείας, τοῦ δποίου τὰ νήματα προδόται ἢ ἐλάσσες ἀ-
ναμφιθέλως ἐκράτησαν εἰς χεῖρας. Καὶ πρόκειται μόνον
περὶ παρελθόντος; "Ω! θὰ ἐστεφανοῦμεν δλους μὲ ρόδα ἢ
μὲ δάφνας, θὰ τοὺς περιήγουμεν ἐν θράμβῳ, θὰ τοὺς προ-
πέμπομεν μὲ ἐμβατήρια, ἐὰν μεθ' δρους ὑπέσχοντο δημην,
καὶ εἰς τὸν δροκὸν τῶν ἡδυνάμεθα νὰ δώσωμεν πίστιν· εἰ ἐ-
πράξαμεν δλα τὰ ἴγκληματα κατὰ τοῦ τόπου αὐτοῦ χάριν
ἀτομικῶν συμφερόντων· τὰ συμφέροντα μᾶς αὐτὰ εἶναι
τελείως ἱκανοποιημένα· ἀπὸ τούδε ἀφοσιούμεθα εἰς τὸν
τόπον· ἀλλ' ὅχι· δστις ἐπιε θὰ πίνη· δστις ἔχθρευσε, θὰ
χορεύη. Τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς· θὰ ἔχακολουθήσῃ· οἱ
φόροι θὰ αὐξησουν· τὰ δάνεια θὰ προστεθοῦν· ψευδής στρα-
τὸς θὰ μᾶς ἔχαντλησῃ· αἰσχρὰ χωροφυλακὴ θὰ μᾶς τυρα-
νῆ· οἱ ὑψηλοὶ ἐγκληματίαι θὰ μᾶς προδίδωσι· τὰ δργανά
των θὰ μᾶς καταπονεύσωσιν, ἔως δου ἔξηντλημένοι, ἔκ-
νευρισμένοι, ἡτιασμένοι παραδοθῶμεν εἰς ἔγχωραν ἢ ἔξηνη
τυρανίδα καὶ λειποφυχοῦντες, τρέμοντες, ψυχορραγοῦντες
τοὺς εἰπωμεν: Σᾶς παραδίδομεν τὴν τιμὴν μας, τὴν ἐλευ-
θερίαν, τὸ σύνταγμα, τὸν ἄρτον μας· ἀφήσατε μᾶς δλίγον
ρανδον καὶ δλίγον ηλιον.

*

Καὶ διατὶ λοιπὸν ἀπέναντι τοιούτου βεβαίου μέλλοντος
νὰ μην ἀρχίσῃ ἀπὸ τῆς Κυριακῆς δ πόλεμος, δ ὑπὲρ τι-
μῆς καὶ πατρίδος πόλεμος;

*

"Ε! Βλλὰς ἔπρεπεν—έὰν ἐπετύχανεν ἀνδρῶν—νὰ εἶναι
τώρα ἡ 'Βλεστα τῆς Ανατολῆς ἢ καὶ τὸ Βέλγιον. Κερά-
λαια εἰχε διὰ τὴν ἔργασιαν αὐτῆς τὴν μεγάλην τῆς ἐπανά-
στασιν, τὴν ποίησιν τοῦ ὀνόματός της, τὴν πίστιν τῶν φι-
λελλήνων, τὰς ἀντιζηλίας τῶν Δυνάμεων, τὴν γεωγραφικήν
τῆς θέσιν, τὰς ἀρετὰς τοῦ λαοῦ της. 'Ηθέλησαν δμως οἱ
κυβερνῆται καὶ οἱ πολιτικοὶ τῆς καὶ ἐναυάγησεν ἡ ἔργασια
εὗτη. 'Αλλὰ δὲν ἡθέλησαν μόνον τοῦτο· ἡθέλησαν ἀκόμα
καὶ νὰ διεσθοχωρήσῃ ἀντὶ νὰ προσδέσῃ ἡ 'Βλλὰς, καὶ εἶχον
διὰ τὴν ἔργασιαν αὐτὴν κεράλαια οἱ μὲν μωρίαν, οἱ δὲ ἀ-
πλοπτεία, οἱ δὲ ἴγκληματα, οἱ δὲ σχέδια προδιαγεγραμ-
μένης προδοσίας. 'Η δευτέρα αὐτὴ ἔργασια ἐπέτυχεν.

Καὶ τώρα εἰμεθε εἰς τὸ διλημμα δχι νὰ διεσθοχωρή-
σωμεν περιστότερον, δχι νὰ εύρωμεν τοῦ Κουμουνδούρου
χειρότερον πρωθυπουργόν, τοῦ Βελένδζα πλέον μεγαλοπράγ-
μονα ταμίαν, τοῦ Κότταρη ἢ τοῦ Θεοδώρου σεμνότερον
ἄντιπρωστον, ἀλλὰ νὰ ὑπογράψωμεν τὴν προσεχῆ Κυ-
ριακὴν τὸν πολετεκόν μας θάνατον ἢ τὴν πολετε-
σῆν μας ἀνάστασην.

Διὰ τοῦτο είπομεν; ἢ τώρα ἢ ποτέ.

'Βπίθυμετε τὸ πρωτον, ὡ διεφθαρμένα τέκνα τοῦ δε-
κάτου ἐννάτου αἰῶνος, βαρυνθέντα τὸ γαργάλισμα τῆς ζωῆς
καὶ τὴν μέθην τοῦ ὑπνου, τοῦ οἴνου τὰ χρώματα καὶ τὴς
γυναικὸς τὰς σκιάς, τῶν ἀστρων τὴν λάμψιν καὶ τὸν χρυ-
σὸν τῆς δύσεως, τὰ ρόδα τῆς ἀνατολῆς καὶ τῶν κήπων τὰ
ρόδα, τὴν μονοτονίαν τῆς ἔργασίας καὶ τὸ συγγενικὸν φίλ-
τρον, τὴν ἔκστασιν τῆς μουσικῆς καὶ τὰ τρίχαπτα τῆς ποι-
ήσεως, τὰ ἔργα τοῦ χρωστῆρος καὶ τὰ ἔργα τῆς σμίλης, τὰ
θαύματα τῆς μηχανικῆς καὶ τὸν ἀτμὸν τῆς βιομηχανίας,
τὴν ἀξίνην τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τὸ κυανοῦν τῆς σημαίας;
Θέλετε νὰ ἀποθάνητε, θέλετε νὰ αὐτοκτονήσητε, βαρύνεσθε
νὰ σηκώσητε καὶ τὴν χεῖρα αὐτῆν, καὶ θέλετε νὰ σᾶς αὐτο-
κτονήσουν ἄλλοι, δὲν θέλετε πλέον πατρίδα, νόμους, ἐθνι-
κὴν θέλησιν, εὐδαιμονίαν ἐστίας; "Ολα αὐτὰ σᾶς ἐνοχλοῦν,
σᾶς βραύνουν, σᾶς πιέζουν; "Ω, τῆς ὑπερτάτης αὐτῆς θε-
λήσεως σας, ὡς ἐνδοξοὶ τῆς διαφθορᾶς; καὶ τῆς σήψεως νε-
κροί, ἔχετε ως ἔκτελεστάς τόσους συμπολιτευομένους ὑπο-
ψηφίους καὶ τινας ἐκ τῶν ἀντιπολιτευομένων γνωστοὺς ἐπὶ
βλακείᾳ,—διδότε καὶ ἡ βλακεία σήμερον εἶναι ἐγκλημα—
ἢ ἐπὶ καταχρήσει. ἔκτελεστάς δημίους, ἔκτελεστάς νεκρο-
πομπούς.

'Αλλὰ αἰσθάνεσθε ἀκόμα τὴν δρεξιν τῆς ζωῆς καὶ τὴν
ἥδονὴν τῆς κενήσεως, σᾶς συγκινεῖ ὡς ἔρως τῆς πατρίδος,
τῆς σημαίας ὡς ἔρως, ὄνειροπολεῖτε βασίλειον νόμων καὶ ρε-
βάζετε κοινωνικὴν εὔημερίαν, θέλετε δύναμιν ἔθνους καὶ
ποθεῖτε ἐνότητα φυλῆς, δργάτε πρὸς ἐπανάστασιν ἵστερι-
κην καὶ ἀποτελεῖτε τὴν μεγάλην δμάδα τῶν Καθαρε-
στῶν, θέλετε νὰ σαρώσητε τοὺς καταχραστὰς καὶ τὰς κα-
ταχρήσεις, νὰ ανέξητε τοὺς διαφθορεῖς καὶ τὴν διαφθοράν
των, νὰ ἀφανίσητε τοὺς προδότας καὶ τὴν προδοσίαν των,
νὰ γελαθαίσητε τοὺς νωθρούς καὶ τὴν νωθρότητα των;
"Ω! τότε πολεμήσατε, πολεμήσατε, πολεμήσατε τοὺς ἀν-
θρώπους τῶν προσωπικῶν κομμάτων, καὶ ψηφίσατε, ψηφί-
σατε, ψηφίσατε τοὺς ἀνθρώπους τῆς τιμῆς καὶ τῶν ἰδεῶν.

Διὰ τοῦτο λέγομεν: "Η τώρα ἢ ποτέ.

Καλεσάν.

ΕΚΛΟΓΙΚΑ.

A.

"Ε! ἔ! παιδιά, σιμόνει τῆς Κυριακῆς ἡ μέρα,
οἱ υποψήφιοι μας ἐπήρανε φωτιά,
φωγαῖς, βοή καὶ κτύποι ἐδῶθε καὶ ἐκεῖ πέρα,
φιλήματα καὶ γέλοια καὶ τόση λεβεντιά.
Καρέκλαις ἀνω κάτω, σπασμένοι καναπέδες,
μπύρα, κρασί, μεθύσι, τσιγάρα καὶ καφφέδες.

Ἐ' Ε! ἔ! παιδιά, σιμόνει τῆς Κυριακῆς ή μέρα,
καὶ δέκα δέκα μπαίνουν καὶ βγαίνουν στάσαλονια
ἀπὸ καπνὸ θολόνει βαρὺ ή ἀτμοσφαιρα,
καὶ τραγουδοῦν γαϊδάροι μαζὶ μὲ ἀηδόνια.
Φωτιὰ καὶ ή χουζίναις, φωτιὰ καὶ ή χυράδες,
φωτιὰ καὶ τ' ἀνταμάκχα, φωτιὰ καὶ οἱ παππάδες.

Καθεὶς αὐταῖς τῆς μέραις κινεῖται καὶ σαλεύει,
καθένας τώρα κάνει τὸν πρῶτον κουβαρντᾶ·
καὶ ποιὸς Ῥωμηὸς δὲν εἶναι, ποῦ δίχως νὰ ξοδεύῃ
δὲν θέλει νὰ μεθύσῃ, δὲν θέλει νὰ γλεντᾶ;
Στῆς ἐκλογῆς μας τοῦτο τὸ θεῖο πανηγύρι,
ποιὸς χάρισμα δὲν πίνει ἔνα κρασιοῦ ποτῆρι;

Ο Ψύλλας δέκα δέκα τὰ πέρνει τὰ βαρέλια,
γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ἐνα κι' ἄλλο βλάμη,
καὶ τότε πιὰ ἀρχίζουν τὰ ζήτω καὶ τὰ γέλοια,
καὶ γίνεται 'στη σάλα ἀπὸ χρασὶ ποτάμι.
Αμέθυστος καθένας 'στὰ σπήτια μπαινοβγαίνει,
κι' ἀπὸ 'κεῖ μέσα δῆλοι πηδοῦνε μεθυσμένοι.

Κρασὶ καὶ στῆς ταβέρναις, κρασὶ καὶ στὰ σαλόνια,
ἀπὸ κρασὶ μονάχα μυρίζει ἡ Ἀθήνα,
ἀδειάζουνε βαρέλια, ἀδειάζουνε γαλόνια,
καὶ ἡ χυρὰ τὸ τσουζεῖ, τὸ τσουζεῖ κι' ἡ κουζίνα.
Ίδεαις, συζητήσεις, καὶ σχέδια μεγάλα
στὸ δρόμο, στὴν ταβέρνα, στὸν καφενεῖ. στὴν αάλα

Πᾶν κι' ἔρχονται τ' ἀμάξια ἐδῶ κι' ἔκει γεμάτα
ἀπὸ καπανταῆδες τῆς Πλάκας, τοῦ Ψυρρῆ,
ἄγθιζουν τῆς χρυσῆς μας τραμπουκαριᾶς τὰ νειάτα,
κι' ἀκούονται τραγούδια, σουραύλια καὶ χοροί.
Μὲς στὰ λαντὸν κυπτάζεις τὰ κόκκινα ζωνάρια,
κι' ἀπ' ἔξω κρεμασμένα ἔκειάλτσωτα ποδάρια.

Καὶ ἡ χυρίαις τώρα τὸν κομματάρχη κάνουν,
καὶ αὐταῖς γιὰ Φύφους τρέχουν καὶ μᾶς παρακαλοῦν,
δόποι καὶ ἄλλοι ἔναις χέρι σφικτὰ σρικτὰ τὸ πιάνουν,
καὶ μὲν ὅλους κουβεντζάζουν, καὶ μὲν ὅλους μας γελοῦν.
Εἰς ὅλους τὴν ἀγάπην μὲν κοπλιμέντα δείχνουν,
καὶ τῆς γλυκεραῖς ματιαῖς τῶν καὶ στὸν παππᾶ

— τῆς δίχνουν
Μακροὶ ἀπ' τῶν χυράδων τὰ τόσα κοπλιμέντα,
ἀπ' τὸ χραστὶ μεθοῦνε ἐκεῖνα πιὸ πολὺ,
σᾶς πέρνουνε τοὺς Ψήφους μὲ μιὰ γλυκεῖα κουδέντα.
Μακροὶ, καὶ ἀν ἀκόμη σᾶς δίνουνε φιλί.
Κι' οἱ κοσμικοὶ ἀλάργα, μακροὶ κι' οἱ καλογέροι,
κι' ἀνάβει καὶ τὸ φάσο μὲ τῆς χυρᾶς τὸ χέρι.

Ἐ ! ἔ ! παιδὶς, σιμόνει τῆς Κυριακῆς ἡ μέρα,
παρέαις εἰς τοὺς δρόμους, βοή στῆς γειτονιῶσις,
σουρτοῦκα καὶ φουστάνια ἐπήρανε ἀέρα,
καὶ πέφτουν κάπου κάπου καὶ λίγαις μπαστουνγιαῖς.
Μεθύσετε, ἀλλ' ὅχι μὲ βουλευτῶν παράδεις,
μεθύστε μὲ δίκους σας, ἢν ἥσθε κουβαρούταδες.

Ἐμπρὸς λοιπὸν, λουσθῆτε καὶ πλύνετε τὸ χέρι,
νὰ φύγῃ ἡ μουντζοῦρα κι; ἡ βρῶμα ἡ βαρεῖα,
καὶ κάθε γλῶσσα μόνο μιὰ λέξι ἀς προφέρη;
«Μα υ ρ ο στὴν ἀτιμία καὶ εἰς τὴν κλεφτουριά».
“Αν θέλετε τωάντι πατρίδα δοξασμένη,
ἡ δόξα τῆς πατρίδος στὴν κάλπη σᾶς προσμένει.

Κρασὶ μαῦρο, φαγεῖ, γλέντι,
βιολί, πύάνο, καὶ λαγοῦτα,
κι' ὑστερα ἀπ' ὅλα τοῦτα
ἔνα Μαῦρο στὸν ἀφέντη.

Μὲ χαιρετᾶς ὅτῳ δρόμῳ,
καὶ μὲ κτυπᾶς ὅτὸν ὥμο,
μὰ γὼ θὰ σὲ μαυρίσω,
ὅτῳ λέω μπρὸς καὶ πίσω.

Μὰ τὸ μαῦρό σου σουρτοῦχο,
καὶ τὸ μαῦρό σου τὸ γάντι,
μαῦρο θὲ νὰ φᾶς, δρὲ κοῦκκο,
καὶ μὴν κάνης τὸν γαλάντη.

Καὶ ἀν ἄμαξα μοῦ δώσῃς
μὲ ὀλόχρυσο λακὲ,
καὶ ἀν ὅλον μὲ χρυσώσῃς,
Θά τὸν φᾶς τὸν τε νεκέ.

Τενεκὲ θὰ σοῦ κολλήσω,
Τενεκὲ καὶ μου, σὰν σκυλί,
καὶ μ' αὐτὸν θὰ σ' ἀμολήσω,
νάμπης μέσα 'στη βουλή.

Γειά σ' ἀφέντη. . . νὰ μή σώσω
νὰ πιῶ δεύτερο ποτῆρι,
ἀν δηλοῦ Μαῦρα δὲν τοῦ δώσω
γιὰ μεγάλο σου χατῆρι.

**Μή τεύτη τὴ φορὰ
μαῦρα φορῆς, κυρὰ,
γιατ' ὅποιος σὲ θωρεῖ,
τὸ μαῦρο λαχταρεῖ.**

Μαῦρο βλέπει, μαῦρο δίνει, *νέος θεός αυτού*
τὶ κακὸ ποῦ θὰ σου γίνη! *πράξεις της αυτού*

Μαῦρα τὰ μάτια τῆς κυρᾶς,
μαῦρα καὶ τῆς κουζίνας,
μαῦρο λοιπὸν καὶ ὁ μασκαρᾶς
ὁ τάδες καὶ ὁ δεῖνας